

SLOVENSKI NAROD.

Izbija vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati, za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gold., za pol leta 8 gold., za četrt leta 4 gold. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gold., za četrt leta 3 gold. 30 kr., za en mesec 1 gold. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kraje, za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele za celo leto 20 gold., za pol leta 10 gold. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gold. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četrti-stopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani na celovški cesti v Tavčarjevi hiši „Hotel Evropa“. Opraviništvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Tavčarjevi hiši

Nemškutarstvo.

Naši potomci, bravši zgodovino svojega naroda sedanjega časa, bodo se čudili in vpraševali, kako je le bilo mogoče, da smo se morali mi, njih predniki, tako srdito bojevati za obstanek svojega naroda in jezika, da si ima posameznik, kakor celi narod pravico, po sebi najhasnejšem potu razvijati in krepiti se. Srečni časi! Oni, ki enkrat pridejo za nami, ne bodo poznali nemškutarskega gada, redčega se v naših lastnih nedrijah, pikajočim nas s svojim strupenim zobom, hoteč nas uničiti; ne bodo boja bojevali proti onim, ki na naših narodnih razvalinah hoté sezidati most od Bismarkovega nemškega Berolina do slovanske Adrije. Kajti, kar protivnik naš namerava, to se nikakor ne bode zgodilo, ta gad sicer pika, a ima premalo strupa, da bi nas uničiti mogel.

Magjari pravijo, da imajo svojega bogá, zakaj bi tudi mi svojega ne imeli, kateri nas bode vedno neprestrašene v boj vodil proti sovražnim navalom. Ta bog v tem boji je: ljubezen do naroda in narodnega jezika, katera se še najde v srcu ogromne večine našega naroda, kateri bode še tako grozovitne napade na svoj jezik in svojo narodnost zmagovito odbil. Njeden narod nij poginil, kateri je še ljubezen do samega sebe imel; zgodovina pa uči, da je veliko narodov brez njega postalo žrtva oblasti-željnega sovraga. Ta ljubezen nas vodi na bojišče, ter nas bode vedno vodila; pardona ne prosimo, ter ga tudi dajali ne bomo. Tu velja življenje narodovo.

Ako hoče človek kaj postati mora večino za soboj imeti, misli si znani kričar in frazeolog dr. Schaffer, ter nasvetuje v mestnem zboru ljubljanskem, po svojej večini

nemškutarskem, 21. t. m. njujen predlog, naj se vlada naprosi, vse kriplje napeti, da bi postava o vpeljanji obligatnega učenja slovenskega jezika na ljubljanski realki, sklenena v 12. seji t. l. v kranjskem dežel-nem zboru, ne dobila najvišjega potrjenja.

Pregovor pravi: „Kjer se osel valja, tam dlako pušča.“ Nij ga zbora, v katerem dr. Schaffer sedi, da bi ne bil govoril zoper naše pravične narodne zahteve, in v katerih bi mu cela njegova stranka „bravo“ ne kli-cala. Kaj se pa čuje iz njegovih ust, v ka-terih ima menda jezik vseh sedem modrija-nov starega veka? Gole fraze, katere smo uže tolikokrat od njega in njegovih pajdašev slišali, da bi se čuditi morali, ko bi drugače govoril. Zadnji govor v mestnem zboru je Dežmanov pogreti govor iz deželnega zbora. Tu pravi mladi kričar, da imajo samo starši izrejo svojih otrok odločevati. Kam bi prišli, ko bi se res to godilo? Ali nij obiskovanje šol obligatorično, ali tu starši odločujejo? Mi pa menimo, da starše in otroke še nekdo nadzoruje, in to je celi narod. Človek ne živi samo za samega sebe in za lastne starše, temveč tudi in posebno za lastni narod. Vsak ima po naravnem zakonu dolžnosti do svojih staršev in svojega naroda. Starši od-gojajo navadno svoje otroke, da bi si lažje kruh služili, nego ga služijo oni in da bi njim pomagali; narod pa ima čuvati, da se mu sinovi domovine, za katero so se pra-očetje z orožjem, govorom in peresom bo-rili, ne izneverijo, da njemu k blagostanju in razvitku pomagajo.

Vprašamo, od kod tak nemškutarski srd, taki čini? Naši nasprotniki niso nikdar na-roda ljubili, njegovega jezika se nikdar učili in ga nikdar čislali, (izvemši edinega česti-lakomnega apostata Dežmana, to psiholo-gično uganko). Videči, da se njih število

vedno manjša, hote isto po krivičnem načinu povekšati.

Ako se kje na svetu pravica z nogami tepta, ne žali se le posameznik, narod, tem-več celo človeštvo. Dr. Schaffer utemeljuje svoj predlog tudi s tem, da je čisto dovolj, ako se samo v ljudskih šolah slovensko uči. To se ve, da toliko se človek uže nauči, da ga nihče prodati ne more, a treba je tudi, da se jezik razvija in olikuje. Ko smo mi v ljudske šole hodili, smo se tam le nemškega jezika učili in potem še osem let nemškega. Zakaj ne samo štiri leta, vsaj bi se ga v tem času tudi naučiti morali? „Ja Bauer, das ist was anderes,“ nemški jezik, to je „kulturni“ jezik, tega se ne moreš v štirih letih naučiti, temveč toliko časa, da tak nemškutar postaneš, kakor smo mi, pravijo naši nasprotniki.

V realki se izšolajo ljudje, kateri obrt-niki ali tehniki postanejo, kateri mej ljud-stvom žive in z njim veliko občujejo. Treba je, da se takim ljudem, kateri gotovo naj-bolj neodvisni postanejo, uže v mladosti vcepi ljubezen v srce, do svojega lastnega naroda.

Ker je uže dr. Schaffer govoril, tudi nij mogel Aleksander Dreo molčati, ter je začel vezati otroke, s katerimi veliko bolje kupčuje ter imenoval vpeljanje slovenskega jezika v ljubljansko realko, veliko nesrečo za deželo. Kdo se tu ne smeje? A mi vemo še za večjo „nesrečo“, da je on postal predsednik kup-čijske zbornice, ter govori o „freihandel“ in „schutzzoll“, o katerem toliko razume kot njegov duševni kolega — blapec, ki mu ko-ruzo meri. „Schutzzollnarji“ proti nemškutar-jem bomo pa mi sami! Ostal naj bi bil na svojem podu, tam koruzo „štrihal“ in žito meril, namestu, da hoče po Slovencih s cep-com udrihati.

Listek.

Kukavica.

(Obraz iz narave, spisal Liberius.)

(Konec.)

In odrastla deklica, krepek mladeneč, ki uže poznata, kaj je ono skrivnostno ču-tilo notri v prsih, katerima nij več tuj lju-bezni med in slast, kako posedata otožno spomladi, na vrtu, ob gozdu, na ravnem polji, vsaj sta ločena. Kdo jima pové, kedaj se zopet vidita, kedaj stisneta skrivaji roko?

Tedaj pa zakukaš samotno, plašna ku-kavica, iz zelenega gaja, in zaljubljenca šte-jeta, premišljujeta tvoje glasove, vsaj si jima ti prerokinja pomladi, in kaj je pomlad družega, kot izbujenje, ponovljenje stare in večno nove ljubezni. Nježnim neiskušanim srčicem pa spominja Heinejevih besedij:

„Ich weiss nicht, was soll es bedeuten,
Dass ich so traurig bin;
Ein Märchen aus alten Zeiten,
Das kommt mir nicht aus dem Sinn.“

In ta pravljica, skrivnostna, nježna pravljica, si ti prva ljubav, ko se oglasi kukavica prvič nad tihim dolom. Ko sije gorko pom-ladno solnce zopet ponosno in okrepčevalno na nebu, tedaj zapusti tudi marljiv kmeto-valet dolgočasno sobo. Izpod zastrešja vzame dolgo časa počivajoči prašni plug, vpreže vanj prežvekujoče voliče in hajdi zopet na ravno polje, za brazdo, kamor polaga v zemljo drobno zrnjice, iz katerega privre kmalu novo življenje, zlato, kakor valovi, se gibajoče klasje, obilno plačilo za njegov trud. In ko tako stopa kmetič veselega obraza za brazdo, zakukaš z griča kuka-vica.

Kako obstoji tedaj, polaga žulávo dlan

na čelo, poslušaj, šteje tvoje glasove in vgiblje iz njih dobro ali slabo letino, prijazno, vgodno vreme, ali pogubljivo točo, o lju-bezni ne sanja on — njegova ljubezen je: to ravno, široko polje.

Ob tem času prileze tudi ob palici iz zasople kože siv ded prvič pred hišjo na klop, kjer mu tako dobro dene, kjer sije tako milo v njegovo blede, vpadlo lice zlato solnce, ter lije nove moči, nov up v njegovo življenje.

In tedaj se mu povrne še enkrat tako nekaj nježnega, milega v njegove, britkih izkušenj in prevar, resne prsi. Da, pomladi se še enkrat s sivimi lasmi na robu groba, želja po naravi, izbujeni naravi in veselem gibanju v njem se mu ponovi s tako nepo-pisljivo močjo, da, še bi enkrat:

„Rad slišal tice kukavice,
V zelenem bukovji bi glas,

Tudi zagrizen renegat Dežman se oglasi rekoč, da bo potem realka „zwangsanstalt“. Naše mnenje je, da je leto „zwangsanstalt“, ako se narod tako v spone kuje, da se ne more razvijati kakor bi njemu najbolje hasnilo.

Slovenski mestjanje! ali vas ne oblije rudečica, ako se kaj tacega godi v glavnem mestu slovenske dežele? Gotovo da; temu morete le s tem v okom priti, da se pri vsacih mestnih volitvah v polnem številu udeležite in slovenske kandidate volite!

Kranjski deželni zbor.

(XIII. večerna seja. Dalje.)

(Nadaljevanje debate o poročilu deželnega odbora.)

K §. 9. nasvetuje odsek:

11) Deželnemu odboru se naroča, da prevdarja predlog vodje Slapske šole zaradi uvedanja splošnega poduka o kmetijstvu s posebnim ozirom na to, ali bi zadostoval samo teoretični poduk, ali bi se mogel tudi praktični poduk vpeljati brez posebnih večih stroškov in v občo korist cele dežele.

12) Deželnemu odboru se naroča, da se o pravem času do sl. ministerstva za poljedelstvo obrne zavoljo daljne potrebne podpore za Slapsko šolo.

13) Deželnemu odboru se naroča, da z grofom Lanthieri-om kar je mogoče najhitreje pravne razmere, meje, dovozna pota na zemljiških Slapske šole v red spravi in o tem deželnemu zboru v prihodnjem zasedanju poroča.

14) Deželnemu odboru se hvala in priznanje izreka za izdavanje dveh šolskih knjig, ob enem se mu pa naklada, da pospešuje kar je najbolj mogoče, izdavanje slovenskih šolskih knjig za nižjo gimnazijo in nižjo realko.

15) Deželnemu odboru se naroča, da se vzajemno z deželnim šolskim svetom za to briga, da bi se že zdaj previsoke naklade za ljudske šole za naprej v toliko ne povišale, da ne bi se vsled tega že zdavnej prenapeta davkoplačevalna moč našega ljudstva popolno izercpila.

16) Deželnemu odboru se naroča, da bi v sporazumljenji z deželnim šolskim svetom za to skrbel, da bi se nadzorovanje ljudskih šol bolje in natančneje vršilo, nego se to zdaj godi.

17) Deželni zbor odločno protestuje zo-

per to, da se je odstranil slovenski jezik kakor učni jezik na Ljubljanski učiteljski vadnici, na Kranjski realni gimnaziji in na Ljubljanski realki.

18) Deželni zbor z vso odločnostjo in vso energijo protestuje v občo, posebno pa zoper ta način, po katerem se zdaj slovenščina kakor učni predmet iz Ljubljanske realke izriva.

Dr. Schrey v imenu nemškutarske stranke izjavlja, da se ne bode debate pri točkah 17 in 18 nasvetov odseka udeležila, ker je proti njim, pa neče stvar, katera se je uže mnogokrat ponavljala, zopet razpravljati. Nasvetovani protesti imajo uzrok v tem, da se vrednost slovenskega jezika precenjuje (oho! oho! klici). Ker bi pa bilo izrivanje nemškega jezika interesu dežele škodljivo (Smeh) mora njegova stranka proti tacemu izrivanji nemščine protestirati. (Smeh)

Dr. Razlag nasvetuje izdajo hrvaškega slovarja, v katerem bi naj bile zapopadene vse v obeh narečjih različne besede.

Dežman je proti predlogu dr. Razlagovemu.

Dr. Zarnik kot poročevalec podpira predlog dr. Razlagov, kajti tudi njemu stoji do tega, da se slovanska, posebno jugoslovanska narečja približujejo. Ko bi mi Slovani, pravigovorniki, imeli jeden pismeni jezik, bili bi brez vsedvombedenes najmogočnejši narod sveta! (Klici res je! Res je!) Denes je to sicer še „pium desiderium“, ali da to ne bode ostalo, je treba, da mi zastopniki enega slovanskega plemena za to skrbimo in s tega stališča gorko podpiram predlog dr. Razlaga. Kar se tiče protesta, ki ga je izjavil v imenu svoje stranke g. dr. Schrey, moram jaz toliko odgovoriti, da če dr. Schrey proglašja naš jezik nesposobnim za šolski poduk na srednjih šolah in na učiteljskih vadnicah, odgovarjam mu jaz, da celo učni minister dr. Stremeyer ni njegovega mnenja, kajti na učiteljski vadnici v Gorici in v Proseku pri Trstu je slovenski jezik skozi in skozi za vse predmete učni jezik. Ker jaz mislim in vem, da od Maribora do Trsta slovenski jezik v Ljubljani ne opeša toliko, da bi bil za podučevanje nesposoben, za to sem tega mnenja, da na temelju ravnopravnosti in enakosti velja to tudi v Ljubljani kar velja v Gorici in Proseku.

Vsi odsekovi predlogi z dostavkom Ra-

zlagovim se sprejmó. Proti glasujejo le nemškutarji in Zagorec.

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 28. maja.

Graški namestnik Kúbek je bil 26. t. m. v posebnej avdijenci pri cesarji sprejet. Menda se je skušal opravičiti zaradi svojega nerodnega postopanja pri zadnjih prizorih zaradi don Alfonza.

Minister trgovine je obljubil deputaciji železniških direktorjev, da bode dosegal v edinostnem delu z njimi prospeh železništva.

V **gališkem** zboru so Rusini govorili proti šolskemu svetu in potem demonstrativno zapustili dvorano. Navduševali so se celo za — nemške šole. Privoščili bi jim, Nemce okusiti, potlej bi drugače o njih govorili.

Hrvatski sabor je bil 26. maja zopet odprt. Navzočnih je bilo 40 poslancev. Mažuranič je predložil postavo o penzioniranji profesorjev. Denes v petek je druga seja.

Vnanje države.

Na **Francoskem** se stvari za republiko prav dobro razvijajo. Skupščina je volila v komisijo trideseterih, večidel republikance, vpliv Broglijev je precej odpravljen, in kmalu bode tudi neiskreni Mac-Mahonov septenat moral pošteno republikansko obleko imeti, če pojde vse po sedanjem tiru naprej, kar je upati.

Angleži se proti oholim Nemcem po konci postavljajo. Najvplivnejši njih časnik, „Times“, pravi v uvodnem članku, katerega obseg se je po vsem svetu telegrafoval, da naj Nemčija nikar ne misli, da je Anglija oslabelela, Angleži so še vedno najbogatejši narod in tudi najmočnejši, če le hočejo, in bodo tudi ves svoj upliv na kontinent obrnili, da se varuje mir in pravica vsim narodnostim. „Francoske razmere so tako važne za nas sedaj, kot naše,“ pravijo „T.“ — Ta članek je vzbudil veliko jezo mej Nemci.

Vsa **Bismarkova** „Köln. Ztg.“ pri naša članek, v katerem bojazen izreka, da se v Avstriji kmalu izpremeni vladna sistema, katera se ne bode oslanjala na Nemce in Magjare in ne bode podpirala nemške države. — Naj bi se ta bojazen kmalu uresničila.

Dopisi.

Od Save 23. maja. [Izv. dop.] Da je Slovenija v zadnjih letih navzlic vsemu videzu napredovala, kolikor jej je bilo v

Enkrat še petje prepelice,
Med žitom, ki hiti uže v klas,“

in srečen, zadovoljen bi bil.

Tedaj zakukaš zopet, samotna kukavica, tam „v dišečem gaji,“ kakor bi poznala starceve želje. — A samo „enkrat“ se oglasiš — in odletiš, bojiš se morda sama žalostne prerokbe.

„Enkrat je zakukala — samo eno leto še živim,“ vzdihne starec in obriše skrivno solzo v mrzlem očesu — vsaj kako težka mu je ločitev od hišice sredi zelenih vrtov, sredi ravnega polja.

In stara mamica z rudečeličnim, kakor živo srebro, nemirnim vnučkom v naročji, tamkaj na hišnem pragu. Zakaj je tako vtopljen, zakaj ne odgovarja toliko zvedavim vprašanjem nedolžnega otroka, zakaj se ne smeji njegovemu oponašajočemu kukanju kukajoče kukavice za vrtno sečo?

Kdo bi vprašal tako. Ona stara mamica: „dnij premišlja, ki so bili,“ sijali njej tako, kot zdaj otroku v njenem naročji, dni premišlja, ki pridejo, ko kuka kukavica, nad njenim domovjem — in po njej ne vpraša nihče, tako pelja ta svet, tako se bode godilo, dokler bode stala zemlja in živel na njej človeški rod.

In posled kukavčino kukanje v hladnem večeru, ko zahaja zlato solnce za daljne gore in odseva le še v vršičih zelenih najvišjih smrek. Kaka radost, kaki vzvišeni trenutki veselo izbujene narave tedaj! Kakor bela Vila raz strme gore, kakor prava prerokinja, se glasi tedaj kukavica iz najvišjega drevesa, in njej odgovarja tamkaj v nasprotji od mračnega pogorja sladko doneča, sladko taleča pesem zlatokljunega kosa, kakor bi se hotela poskušati z njo v lepoti in prijetnosti.

Tamkaj ob gozdu pa se spreha vesela družina veselih ljudij. Z roko v roci, z očesom v očesu ljubi ljubo vodi, ter jej skrivnostno šepeče na uho: „Ko zapoje v prihodnji pomladi prvič kukavica, — sva uže srečen, presrečen par“ — deklici zarudi radosti v obraz, pobesi sramežljivo oči — sanja o neizmerni sreči, in vzdihne skrivaj: da bi zakukala kmalu kukavica in prikukala njeno svatovščino.

Kukavica pa, samotno živeča, samotno se potikujoča, ne vpraša za to, se ne zmeni za hvalo in grajo ljudij, vsaj kakor pravi pevec mora peti, petje ji je položeno v njeno bitje, ki ni v nobeni zvezi s človekom in njegovo milo ali nemilo osodo.

In vsaj kako bi bilo drugače? Kukavica nijma srca, nijma čutil, nijma razuma za obdajajočo jo naravo, ona živi le tja v en dan in njeno petje kako malo časa trpi.

moči, nam menda nihčér mirno sodeč zánikal ne bode. Če se prestavimo v prejšnje decenije, zapazimo še žalostni prizor. Imeli nismo niti knjig, niti časnikov, iz katerih bi se bilo slovensko ljudstvo svojega prava zavedalo. Dandenes nam nij treba toliko zdihovati po slovenskem berilu. Imamo ga uže precesnje število, (čéravno ne še zadosti) za narodne i srednje šole in za društvo. Kar pa časnike zadeva, zdi se mi potrebno, da nekaj izpregovorim. Vsakdo ve, da nam različnih slovenskih časnikov ne manjka. Imamo jih še preveč. Čemu 20 časnikov za tako mali narod, kot je slovenski? — Slišale so se uže pritožbe, da je ta i oni časnik na čast Slovencev prenehati moral, i da ta i oni list slabo izhaja, ker ima premalo materialne ali še celo premalo duševne podpore.

Odkritosrčno in z veliko radostjo pozdravlja menda vsaki Slovenec novo osnovano politično društvo „Edinost“ v Trstu. Reči smemo, da to društvo naredilo bode skozi energično postopanje proti italijanimom i Italjanom močan jez. Ravno obrambe na mejah Slovenije nam je potreba, da nam Slovincem škodljivi črv dalje ne prejeda i ne popači ostalino naših pradedov, da ostanemo kompaktni, kolikor nas je še sedaj. V tem obziru imamo Slovenci uže žalostnih izkustev dovolj, katera nam zgodovina še našim potomcem brani. Razveselila je sicer vest množega domoljuba, da je društvo „Edinost“ sklenilo, od 1. julija počenši izdajati svoj organ, ki bode dvakrat na mesec izhajal. List bi bil na meji Slovenstva sicer potreben, ker se ljuti napadi sovražnikov drugači odbijati ne morejo. Ali vprašanje nastane, bo li list dovolj materialne (da o duševnej molčim) podpore imel? Bi li ne bilo boljše, da bi se narodni napadi v uže obstoječih listih odbijali? in le ti naj se razširijo po Trstu in okolici. Ne drobimo močij!

Brez dvombe pridobè slovenski časniki na ta način mnogo več podpore i njih obstánek bi bil za vselej osigurjen. Sporazumljenja je v domačej hiši najprej treba, če hočemo uspešno napredovati ter se braniti naših narodnih sovražnikov, potem stoprv še le povdarjajmo složno delovanje z drugimi našimi sobratii.

Iz Gorice 25. maja [Izv. dop.] Občni zbor slovenskega političnega društva „Soča“,

Ko nastopa vroče poletje, ko jame zoriti rumena pšenica, se zlatiti priklanjajoči ječmen, tedaj uže vtihne kukavica in zmedli, kakor bi jo minolo vse življenje, kakor bi izginula od nas.

Kukavica je podobna človeku. Tudi on prepeva, dokler mu sije mladosti pomlad, in ko se približuje resna moška doba, ko pogleda v vročino in prevaro njegovega poletja, vmolkne, zakrije obraz, vsaj v tem trenutku izginula je njegova pomlad, ki se ne povrne nikdar, nikdar več.

Ti pa, drága kukavica, koliko srečnejša si od njega. Ko se vrne druga pomlad, si vesela zopet, kukaš in vabiš na svojo svatovščino, razlivaš srečo v tolikanj sre, a koliko se spremeni, do tedaj nij uže:

„Drug sedel bo tu veselaj
Kjer jaz sedim zdaj tu tako,
Življenje njeno bo cvetelo,
Ko mene davnaj več ne bo.“

ki je bil minólo nedeljo 23. maja pri Rebku se sme mej najbolj obiskovane šteti. Akopram je bilo po pólu dne slabo vreme, nabralo se je iz okolice Ajdovske in Vipavske doline okolo 200 veljavnih mož. G. Bavčar, kmet iz Sela je v dolgem govoru razjasnoval napako sedanje postave o povrnitvi bolnišničnih stroškov in konečno predlagal, da bi občni zbor naročil društvenemu odboru, naj do prihodnjega občnega zbora izdela prošnjo oziroma načrt postave, katera se bo po sprejetji v občnem zboru predložila deželnemu zboru.

Za ta predlog so se oglasili tudi gg. dr. Rojic, Faganel in E. Klavžar z razločkom pa, da so ti gospodje konštatali težavno izpeljavo te postave. Gosp. deželni poslanec Faganel je povdarjal, da ta stvar spada v področje državnega zbora, ker najboljši pripomoček proti sedajnim napakam bi bilo spremenjenje poselskega reda itd. Pri glasovanji obvelja Bavčarjev predlog z Faganlovim dodatkom.

O drugem predlogu glede razdelitve občinskih zemljišč govoril je g. E. Klavžar in predlagal, da bi se deželni odbor naprosil, naj prej ko mogoče glede na korist razdeljenja občinskih zemljišč izdela poduk, kako bi se morale delati dotične postave z ozirom na različnosti pravnih razmer in naj ta poduk razdeli mej razne občine. Tudi ta predlog je bil enoglasno sprejet. Na to jame govoriti g. Rih. Dolenc, vodja vinorejne šole na Slapu, o trtojeji, govori skoro poldrugo uro tako tehtno in prepričalno, da ga je občinstvo do zadnjega z največjo pazljivostjo poslušalo in ga večkrat z odobravanjem in živio klici pretrgalo.

Ko je nehal, izrekel mu je zbor na predlog dr. Rojca zahvalo za njegov poduk in ga ob enem naprosil, da bi se še večkrat prikazal temu društvu, kar bi bilo največje vrednosti za naše kmetovalce, ki morajo v prvi vrsti napredovati v vinoreji, v katerej je g. Rih. Dolenc pravi strokovnjak. Ker je bilo uže pozno, in so bili poslušalci po triurnem poslušanji utrujeni, zaključil se je zbor in preložila se je četrta točka „govor o narodnem gospodarstvu“ do prihodnjega občnega zbora. Še to moram omeniti, da je g. dr. Lavrič pozdravil telegrafčno iz Tolmina občni zbor, kateri pozdrav je bil navdušeno in z živio-klici sprejet. Naše politično društvo „Soča“ prav vrlo napreduje, in si bode v deželi zmirom večjo veljavo pridobilo, posebno, če se bode vedno na naše materialne potrebe in koristi oziralo, kakor je bilo to storilo ravno v zadnjem občnem zboru.

Letos bi bili potrebni še trije taki občni zbori, pri katerih naj bi se govorilo o kmetijstvu in družih gmotnih zadevah; eden v Brdah, drugi v Kanalu ali Tolminu in tretji kje na Krasu, morda v Kominu. Kaj pa, ko bi društvo „Soča“ zdaj po leti osnovalo kmetijske tabore, ker pod milim nebom je veliko lepše zborovati, nego v sobah. Po občnem zboru so nas pa godci iz Kviške, ki so ob enem tudi pevci in Rihtenberški pevci prav dobro zabavali na prostem pri rumeni, a pri Rebku predragi kapljici. Priznati se mora kviškim godcem, da so jako izurjeni in da najteže kompozicije prav dobro izvršijo za to pa jih Slovincem za javne veselice toplo priporočam. Vršile so se tudi razne napitnice, g. dr. Jakopiču, predsedniku na-

šega društva „Soče“ je veljala prva, in pa priljubljenemu dr. Lavriču. Občinstvo je z viharimi živioklici pokazalo kako zna spoštovati narodne pa značajne rodoljube.

Pozno v noč smo se radostnega srca razšli s željo, da bi se še mnogokrat v tako velikem številu sešli.

Domače stvari.

— (Volitev deželnega odbornika). Mi v resnici ne moremo razumeti, zakaj naši slovenski klerikalni listi dr. Zarnika v vsakem broji tako strastno napadajo, ker jim nij za to niti najmanjšega povoda dal, — hvaležni bi mu morali biti, da je uže kakor voljeni deželni odbornik znano Abfaltrernovo postavo vrgel, če prav iz družih vzrokov nego klerikalci. Kako so se naši klerikalci te postave bali, razvidi se iz tega, da jo je fajmošter Tavčar naravnost „das krainische Brodkorbgesetz“ imenoval. Ali kljub temu, napram klerikalcem jako udvorljivemu postopanju dr. Zarnika — kar so mu nemškutarji silno zamerili — zgrabi brez vsega uzroka zadnji „Slovenec“ za svoje staro znano orožje, za laž, ter se predrzne, naravnost v dolgem, strastnem, izključljivo proti dr. Zarniku napisanem članku, trditi, da je dr. Zarnik pri nemškutarjih za glasove beračil, da so ga v deželni odbor volili. — Mi tu izjavljamo, da je to nesramno obrekovanje! V ponedeljek 10. maja tik pred volitvijo odbornika — ta je bila vtorek 11. maja na dnevnem redu — se je brala interpelacija o volitvah. Vsemu svetu je znano, da le energičnemu postopanju dr. Zarnika proti nemškutarjem se imamo zahvaliti, da se je Zarnikova interpelacija le vendar na koncu seje brala. Vsled zelo dramatičnih prizorov v tej seji se še dr. Zarniku sanjalo nij, da bi res utegnil kak nemškutar samega sebe tako daleč zatajiti, da bi pri volitvi njemu glas dal. Razumeva se samo ob sebi, da nij on niti enega nemškutarja v ta namen nagovoril. Res je pa, da je Zarniku narodno-klerikalni klub dež. odborništvo ponudil s sramotivnimi in smešnimi pogoji, katere je on precej brez premiselka odbil, a nemškutarji so mu kot narodnjaku prostovoljno in brezpogojno svoje glasove dali. Sploh pa, ako bi mi hoteli povestnico te volitve natanko razkladati, bi taista političnemu razumu naših klerikalcev malo časti delala. — Kako so naši klerikalni listi fanatično zagrizeni, vidi se tudi iz tega, da nečejo ponatisniti za celo kranjsko deželo prevažne interpelacije o volitvah, in to samo zavoljo tega ne, ker jo je dr. Zarnik sestavil. To je politika starih bab, ne mož. A od slej se za napade teh listov zopet ne bomo nič zmenili.

— (Penzijoniran) je višji državni pravdnik Mulej v Gradci, isti, ki je vodil prvo tiskovno pravdo proti „Slov. Narodu“ zaradi članka „tujčeva peta.“ Vladi se je baje zameril, ker nij „korektno“ postopal pri zadnjih graških hrupih. Da se mu je pa penzijoniranje ohladilo, dali so mu orden železne krone 3. vrste.

— (Nesreča.) Iz Radovljice se nam piše: Našli so denes zjutraj pastirji, ki so živino na pašo gurali, truplo mrtvega človeka poleg železnice pod Radovljiškim pokopališčem. Kakor se je zvedelo vsled njegove, pri njem nahajajoče se karte, s katero je namen imel se iz Podnarta do Lesec po že-

leznici peljati in je brž ko ne vlak zamudil, ter ga je proti Podnartu peljajoči vlak zasačil. Bil je pokojnik s in mlinarja Kresnika iz Most, Breznjske fare, komaj 23 let star, korenjaškega trupla i vojak dragonar.

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

v Londonu.

28 let uže je nij bolezn, ki bi jo ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih i otrocih brez medicinske stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žleze i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, ožonost, diabet, trganje, shujšanje, bledico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenice in je bolj, nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravilnih, brez vsake medicinske, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Dr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castlestuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja,

Bonn, 10. jul. 1852.

Revalesscière Du Barry v mnogih slučajih nagradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri dristi in grizli, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih, a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v sečni cevi, zaprtju, pri bolehnem bodenju v obistih in mehurju, trganje v mehurju i. t. d. — Najbolje in in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prsnih boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu. (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalec in člen mnogo učenih društev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalesscière je ozdravila večletno i nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bolne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledé vašega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam. James Shoreland, ranocelnik, 96. polka.

Izkušnja tajnega sanitetnega svetovaleca gosp.

Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekan gledé Revalesscière du Barry vsestransko, najbolje spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spričevalo št. 76.921.

Obergimpenn, (Badensko), 22. aprila 1872.

Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použiti nij mogel, je vsled rabe Vaše Revalesscière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Montona, Istra.

Učinki Revalesscière du Barry so izvrstni.

Ferd. Clausberger, c. kr. okr. zdravnik.

Št. 80.416. Gosp. F. V. Beneka, pravi profesor medicine na vseučilišču v Mariboru (Nemčija), piše v „Berliner Klinische Wochenschrift“ od 8. aprila 1872 to le: „Nikdar ne zabim, da je ozdravila enega mojih otrok le takozvana „Revalenta Arabica“ (Revalesscière). Dete je v 4. mesecu vedno več in več hujšalo, ter vedno bljuvalo, kar vsa zdravila nijso bila v stanu odpraviti; toda Revalesscière ga je ozdravila popolnoma v 6 tednih.

Št. 79.810. Gospo vdovo Klemmovo, Düsseldorf, na dolgoletnem bolehanju in davljenju.

Št. 64.210. Markizo de Brehan, boleha je sedem let, na nespanji, treslici na vseh udih, shujšanji in hipohondriji.

Št. 75.877. Flor. Köllerja, c. kr. vojašk. oskrbnika, Veliki Varaždin, na pljučnem kašlju in bolehanju dušnika, omotici i tiščanju v prsih.

Št. 75.970. Gospoda Gabriela Tešnerja, slušatelja višje javne trgovinske akademije dunajske, na skoro breznadejni prsni bolečini in pretresu čutnic.

Št. 65.715. Gospodični de Montlouis na neprebavljenju, nespanji in hujšanju.

Št. 75.928. Barona Sigmio 10 letne hramote na rokah in nogah i. t. d.

Revalesscière je 4 krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50 krat več na ceni, gledé hrane.

V plehaštih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold., — Revalesscière-Biscuiten v pušicah a 2 gold. 50 kr. in 4 gold. 50 kr. — Revalesscière-Chocolatée v prahu in v ploščicah za 12 tas 1 gold. 50 kr., 24 tas 2 gold. 50 kr., 48 tas 4 gold. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gold., za 288 tas 20 gold., — za 576 tas 36 gold. — Prodaje: Barry du Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 8, v Ljubljani Ed. Mohr, v Gradcu bratje Oberanzmeyer, v Innsbruku Diechtl & Frank, v Celovcu P. Birnbacher, v Lenui Ludvig Müller, v Mariboru M. Morić, v Meranu J. B. Stockhausen, v Zagrebu v lekarnici usmiljenih sester, v Čerovicah pri N. Snirhu, v Oseku pri Jul. Davidu, lekarju, v Gradcu pri bratih Oberanzmeyer, v Temešvaru pri Jos. v. Papu, mestnemu lekarju, pri C. M. Jahnerju, lekarju, v Varaždinu pri lekarju dr. A. Halterju, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarjih in specerijskih trgovcih: tudi razpošilja dunajska hiša na vse kraje po poštinih nakaznicah ali povzetjih.

Dramatična šola,

katero hoče ustanoviti „Dramatično društvo v Ljubljani“, se bode začela s 1. junijem t. l. Poduk v deklamaciji, mimiki, petji in v drugih k dramati spadatajoh predmetih bode brezplačno.

Oglasi se sprejemajo v dramatični pisarni (v čitalnici I. nadstropje) v uradnih urah od 2.—4. ure po polu dne. (179—3)

V Ljubljani, 24. maja 1875.

Odbor dram. društva.

Dunajska borza 28. maja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	70 gld.	—	kr
Enotni drž. dolg v srebru	74	55	—
1860 drž. posojilo	112	—	—
Akcije narodne banke	963	—	—

Kreditne akcije	235	—	—
London	111	35	—
Napol.	8	88 1/2	—
C. k. cekiai	5	29	—
Srebro	102	—	—

Piccolijeva lekarna „k angelju“.

Farmacijske specialitete

Gabriel Piccolija,

lekarja v Ljubljani, na dunajske cesti.

Anaterinova ustna voda in zobni

prašek. Boljši, nego vsaka druga zobna voda in zobni prašek, pravo sredstvo zoper zoboból in ustne bolezni, zoper gnjilobo in mahanje zob, zoper difteritis ali vnetico grla in skorbut, prijetnega duha in okusa, krepi dalje zobno meso, in je sploh neprimerljivo sredstvo za čiščenje zob. Kedor ga enkrat poskusi, dal mu bode gotovo prednost, vzlic vsim enakim izdelkom. 1 steklenica 60 kr., 1 škatlja 40 kr.

Ribje olje, pošiljano na ravnost iz mesta Bergen na Norveškem, brezokusno in ne slabodiseče, 1 originalna steklenica 80 kr.

Pravi sajdlincev pulver. Nareja se z čisto kemičnih tvarin. 1 škatlja 80 kr., 1 tucat škatelj 6 gold. 60 kr.

Pravo vinsko žganje z soljo, v pomoč bolehnemu človeštvu, pri vsih notranjih in vnanjih prisadiah, zoper večino boleznij, posebno za vsakovrstne rane itd. 1 steklenica 40 kr.

Eliksir iz Kine in Koke. Najboljši do sedaj znani želodečni likér. Pospešuje cirkulacijo in prebavljenje, ter različne organe in ude z nova okrepi in oživi. 1 steklenica 80 kr.

Glycerin-Crème, je posebno izborna sredstvo zoper razpokane ustnice in kožo na rokah. 1 flacon 30 kr.

Lancaster-lilijna voda. Toaletni zaklad. Specijalno, da se ohrani koža krasna, njezna in mehka, se jej daje prednost pred vsemi umivalnimi vodami, lepotičjem in lepotičnim sredstvom, katera so često škodljiva. 1 steklenica 1 gold.

Rajževi pulver. Izključljivo iz vegetabilnih tvarin, posebno zdrav za kožo, katerej podeli izvorno brhkost in čvrstost, kar se nahaja le pri mladini. 1 paket 10 kr., 1 škatlja 40 kr.

Sok iz Tamarinde. Po mrzlih sredstvih iztlačen. Učinkuje znamenito krepilno in olajšajoče. 1 steklenica 40 kr.

Neizmotljivo sredstvo zoper mrzlico. Učinek tega léka je dokazana istina in vsaki bolnik, ki je lék uže poskusil sam na sebi, se bode radostno prepričal, da je najmočnejše in zanesljivejše sredstvo do sedaj znanih zoper ponavljajoče se mrzlico. 1 steklenica 80 kr.

Naročila se izvršujejo vračajočoj se pošto proti poštneemu povzetju. (132—22)

Uradno naznanilo.

29. maja 1875.

Razpisana služba: Bodoče šolsko leto na enrazrednej narodnej šoli v Fari pri Kostelju (Kočevje) učiteljska služba z letno plačo 500 gld. do konca julija.

Javne dražbe: B. Jurečičevo iz Velike Mrašove, 499 gld., 11. junija (I. Krško). — A. Brodnikovo iz Kompolja, 3. junija (III. Vel. Lašice). — Matija Prelesnikovo z Ceste, 1780 gld., 5. junija (I. Velike Lašice). — France Svigeljnovi iz Borovnice, 600 gold., 9. junija (I. Vrhnika). — J. Sterletovo iz Matene, 5. junija (I. Ljubljana). — Pavel Kobetovo iz Vrha, 5. junija (I. Črnomelj).

Tucl.

27. maja:

Evropa: Reich iz Zagreba. — James Clee iz Škotskega. — Thierot iz Gorice. — Seitner iz Javornika. — Dimec iz Gorice.

Pri Slonu: Reif iz Dunaja. — Miacola iz Trsta. — Frankovič iz Reke. Radio iz Trsta. — Kotnik iz Reke. — Conduci iz Trijenta. — Mandri iz Celovca. — Blaznik iz Hrastnika. — Weiskopf iz Dunaja. — Majtinger iz Novega mesta.

Pri Malič: Artweger iz Dunaja. — Binkes iz Belovara. — Porges iz Dunaja. — Korač iz Zagreba. — Kramar iz Budapešte. — Angelo iz Trsta. — Protinger iz Dunaja.

Izdajatelj in urednik Josip Jurčič.

Občno zavarovalno društvo na delnice

„LE SALUT“.

koncesijonirano z razglasom slav. ministerstva n. r. št. 16.662 ddo. na Dunaji, dne 3. novemb. 1874.

Usojamo se naznaniti, da smo

v Ljubljani, poštne ulice h. šte. 56, v I. nadstropji ustanovili

zastop našega društva,

ter ga izročili vodstvu našega uradnika gospoda Ivana Starre-ta, ki je pooblaščen prevzeti zavarovanja ne le proti ognju, nego tudi proti poškodovanju onih rečij, ki se prevažujejo po kopnem in po vodi.

Priporočivši naš zastop izjavimo naš

Račun za čas do 30. aprila 1875.

Zavarovalna glavnica	gld. 23.512.551	—	kr.	Premija gld. 225.024	10	kr.
menj za storni	gld. 2.678.427	—	kr.	gld. 29.437	48	kr.
menj pozavarovanje	gld. 4.476.281	—	kr.	gld. 42.202	39	kr.
ostaja na lastni račun svota	gld. 16.357.843	—	kr.	gld. 71.639	87	kr.
Izplačana poškodovanja vključljivo rezervne svote				Premija gld. 153.384	23	kr.
od tega je pozavarovano				gld. 85.931	58	kr.
Škode na lastni račun				gld. 23.921	86	kr.
V Trstu, dne 24. maja 1875.				gld. 62.009	72	kr.

Občno zavarovalno društvo na delnice „Le Salut“.

Glavni vodja

Peter Radl.

(181—1)

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.